

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اولاً خوشامد عرض میکنم به همه‌ی برادران و خواهران عزیز و پیشاپیش تبریک عرض میکنم ولادت امیرمؤمنان، مظهر عدالت و چهره‌ی درخشان همه‌ی تاریخ بشری را. همچنین تبریک عرض میکنم روز ولادت حضرت جوادالائمه (علیه‌السلام) را که امروز است. برکات ماه رجب منحصر به این ولادتها نیست؛ توصیه میکنم خودم را و شما را که از برکات ماه رجب استفاده کنیم با تقویت پیوند و ارتباط قلبی با خدای متعال. اگر آحاد ما رابطه‌ی خودمان را با خدا تقویت کنیم، بسیاری از معضلات، مشکلات، نابسامانی‌ها، ناهنجاری‌ها به خودی خود مرتفع خواهد شد. تشکر هم میکنم از بیانات وزیر محترم که نکات دقیق و خوبی در بیانات ایشان بود که مورد تأیید ما است. و من خواهش میکنم که همه‌ی مسئولین - هم در وزارت کار، هم در بقیه‌ی بخشهای دولت، چون بعضی از این مسائل به وزارت شما ارتباطی ندارد، به بخشهای دیگر مربوط است - درصدد باشند که همین خطوط روشن را تعقیب کنند.

کار باید بکنیم. خب، حرفهای خوب را زیاد گفته‌ایم، تکرار کرده‌ایم و تصمیم‌های خوب را گرفته‌ایم [اما] آنچه اثر میگذارد در زندگی مردم و در واقعیت کار، تحرک ما است، کار ما است، تحقق این مطالب است که ان‌شاءالله خدای متعال توفیق بدهد به شما، به ما، به همه که بتوانیم به‌طور کامل حرکت کنیم.

امروز دیدار ما با شما مجموعه‌ای از کارگران عزیز سراسر کشور، درواقع نماد اظهار ارادت ما به طبقه‌ی کارگر است. خیلی حرف زدیم و میزینیم، امروز هم مطالبی را عرض خواهیم کرد، لکن عمده این است که میخواهیم با این دیدار تجلیل از کارگر و تجلیل از کار بکنیم؛ میخواهیم اهمیت کار را در ذهن خودمان و ذهن ملت ایران برجسته‌تر کنیم. توجه کنیم که همه‌ی دستاوردهای بزرگ در سایه‌ی کار به معنای اعم این عنوان تحقق پیدا میکند. کار ارزش دارد؛ کارگر به برکت ارزش کار، ارزش والایی در جامعه دارد. اینکه معروف است و روایت است که

پیغمبر مکرّم اسلام دست کارگر را بوسیدند، (۲) فقط یک تعارف نیست؛ این یک تعلیم است. بنابراین میخواهیم از کار تجلیل بشود، از کارگر تجلیل بشود، مسئولان توجّه داده بشوند به مسائل مربوط به کارگران، رفع مشکلات محیطهای کارگری و جامعهی کارگری. مشکلاتی وجود دارد؛ مسئلهی تعویقها، اخراجها، مسئلهی معیشت و امثال اینها؛ اینها چیزهایی است که در سطح کشور و در میان جامعهی کارگری وجود دارد و مشکلات کارگران است. مسئولین همّتشان را بیش از پیش به این مسائل متوجّه کنند؛ هدف از این دیدار اینها است.

آنچه بنده احساس میکنم این است که مجموعهی کارگری از اوّل انقلاب تا امروز حقّاً و انصافاً برای کشور کار باارزشی انجام دادند؛ اوّلاً خود ارزش کار و کارگر، ثانیاً حضور در میدانهای دشوار کشور در این سالهای متمادی، ثالثاً اغوا نشدن از اغواگری کسانی که میخواستند جامعهی کارگری را از اوّل انقلاب در مقابل نظام قرار بدهند. این فداکاری بزرگ را کارگران کردند درحالی که مشکلات کارگری، معیشت کارگران هم در دورانهای مختلف وجود داشته است لکن جامعهی کارگری امتحان خوبی پس داده است.

همانطور که عرض کردیم مشکلاتی که وجود دارد اوّلماً با گفتن و حرف زدن حل نمیشود؛ اقدام و ابتکار و عمل لازم است. ثانیاً [حلّ] مشکلات مجموعهی اقتصادی کشور را در درون کشور باید پیدا کرد؛ ستون فقرات هم عبارت است از تولید؛ ستون فقرات اقتصاد مقاومتی که ما عرض کردیم، عبارت است از تقویت تولید داخلی؛ اگر این کار تحقق پیدا کرد و همّتها متوجّه به این مسئله شد، مسائل کار بتدریج حل میشود، کار ارزش پیدا میکند، کارگر ارزش پیدا میکند، اشتغال عمومی میشود، بیکاری که یک معضلی است در جامعه بتدریج کم میشود و از بین میرود. اساس کار، مسئلهی تولید است.

ممکن است بعضی بگویند این مسئلهی تولید که شما تکرار میکنید - و ما همیشه مرتّباً تکیه میکنیم روی مسئلهی تولید، هم در اظهارات عمومی، هم در جلسات با مسئولان - لوازمی دارد؛ با وضع کنونی که تحریم هست و فشارهای بینالمللی هست، رونق تولید و تقویت تولید تحقق پیدا نخواهد کرد. بنده انکار نمیکنم که این تحریمهای ظالمانه‌ای که دشمنان ملت ایران و

دشمنان انقلاب بر ملت ایران تحمیل کرده‌اند تأثیر دارد؛ بلاشک بی‌تأثیر نیست، منتها این را من انکار نمیکنم که این تحریمها بتواند جلوی یک تلاش عمومی سازمان‌یافته‌ی برنامه‌ریزی‌شده برای رونق تولید را بگیرد؛ این را من قبول ندارم. بنده نگاه میکنم به سطح کشور، میبینم در بخشهای مختلفی که اتفاقاً در بعضی از این بخشها فشار دشمنان و تحریم و امثال ذلک شدیدتر هم بوده است، به‌خاطر همت مسئولان و کارگران و جوانان علاقه‌مند، تولید پیش رفته است. این را من دارم مشاهده میکنم و میبینم؛ جلوی چشم همه است. فرض بفرمایید در زمینه‌ی صنایع نظامی؛ شما امروز را مقایسه کنید با پانزده سال قبل یا بیست سال قبل یا حتی ده سال قبل، می‌بینید ما پیشرفتهای شگرفی داشتیم؛ پیشرفتهای عجیب و غریبی داشتیم در زمینه‌ی تولید نظامی. این در حالی است که تحریمهای دشمنان در خصوص مسائل نظامی شدیدتر است؛ مال امسال و پارسال هم نیست؛ از خیلی قبلها چنین تحریمهایی - با فشار زیاد - وجود داشته است اما ما پیشرفت کردیم. یا در زمینه‌ی علوم زیستی، زیست فناوری، ما پیشرفتهای زیادی کردیم؛ درحالی‌که همان محدودیتهای همان تحریمها وجود داشته است. حتی در بعضی از دانشگاه‌های معروف دنیا به دانشجوی ایرانی اجازه نمیدادند که در این رشته‌ها درس بخواند، تحقیق کند، پیشرفت کند، درعین حال کشور در این علوم پیشرفتهای بسیار برجسته و نمایانی کرده است که این را همه مشاهده میکنند. کسانی که اهل اطلاعند و مایلند اطلاع داشته باشند، چیزهای محرمانه‌ای نیست؛ اینها را میتوانند اطلاع پیدا کنند. یا در بعضی از علوم نو مثل فناوری نانو - که اینها جزو فناوری‌های جدید دنیا است - هیچ‌کس در دنیا به ما در این زمینه‌ها کمک نمیکند و کمک نکرده است، بعد از این هم کمک نخواهند کرد ما جلو هستیم؛ عناصر ما، جوانهای ما، محققین ما، دانشمندان ما در این زمینه‌ها دارند کار میکنند، تلاش میکنند، پیشرفتهای چشمگیری پیدا کرده‌اند. فرض بفرمایید در صنایع دانش‌بنیان؛ که در همین حسینیّه نمایشگاهی برگزار کردند (۳) و بنده با جوانان علاقه‌مند به این کار و بخشهای مختلف شرکتهای دانش‌بنیان از نزدیک آشنا شدم - البته گزارش داشتم، اطلاع داشتم منتها از نزدیک هم با اینها آشنا شدیم - دارند کار میکنند، دارند تلاش میکنند، دارند پیش میروند. امروز ما در زمینه‌ی شرکتهای دانش‌بنیان [نسبت] به ده سال پیش و پانزده سال پیش خیلی پیشرفت کرده‌ایم؛ اینها همه در حال تحریم اتفاق افتاده است. بله، اگر تحریم ظالمانه‌ی دشمنان وجود نداشت، ممکن بود ما در همین زمینه‌ها بیشتر پیش برویم - این را انکار نمیکنیم - البته ممکن

هم بود که بی‌توجهی کنیم، نگاه نکنیم به نیازهای کشور و از پول نفت و واردات و امثال این چیزها به اموری بپردازیم که پیشرفت تولید را برای کشور به وجود نیاورد؛ این هم ممکن بود. یک مقدار واقعاً باید به این توجه کنیم که یک مقدار از پیشرفتهای ما بر اثر منع از بیرون بوده است؛ این را باید قدر بدانیم؛ ندادند، مجبور شدیم خودمان اقدام کنیم. وقتی راه واردات بی‌رویه باز بشود و هرچه خواستید بیاورید، سهل‌گرایی انسان، انسان را میکشاند به سمت تنبلی، بیکارگی. این هم یک طرف قضیه است. بنابراین بنده تکیه‌ای که روی مسئله‌ی تولید میکنم، نایستی پاسخ داده بشود که تولید در شرایط تحریم سفت و سخت ممکن نیست؛ نه، ممکن است. هرکاری که شما تصمیم بگیرید انجام بدهید، همت کنید، نیروهایتان را بیاورید در صحنه، از خدای متعال هم کمک بخواهید، هدایت بخواهید، شدنی است؛ این را ما امتحان کردیم.

ما الان در برخی از صنایع در کشور در دنیا حرف اول را میزنیم؛ فرض کنید در سدسازی. چه کسی در دنیا به ما کمک کرد که ما بتوانیم در سدسازی به این نقطه برسیم؟ امروز کشور ایران جزو کشورهای پیشرو در امر سدسازی است. سدهایی که در بعضی از کشورهای دیگر با خرجهای خیلی زیاد بعضی از شرکتهای غربی و امثال اینها می‌آیند درست میکنند، اگر در اختیار جوانهای ایرانی باشد، همان را شاید خیلی بهتر، با قیمتهای ارزان‌تر درمی‌آورند؛ این کاری است که ما پیشرفت کردیم. چه کسی به ما کمک کرد در این سالهای متمادی؟ در همین زمینه‌ی مسائل هسته‌ای همین‌جور است؛ در مسائل گوناگون دیگر همین‌جور است.

بنده معتقدم مشکلات اقتصادی کشور که از جمله‌ی مهم‌ترین آنها مسائل کارگری است، مسئله‌ی معیشت است، مسئله‌ی بیکار شدن کارگران [است] - که گزارشهایی میرسد و انسان میبیند این گزارشها را - اگر به مسئله‌ی تولید توجه بشود، حل خواهد شد. اشتغال ایجاد میکند، احساس عزت ایجاد میکند، احساس بی‌نیازی ایجاد میکند. وقتی یک کشوری متکی به نیروی داخلی خودش شد، احساس استغنا خواهد کرد. ممکن است انسان ده مسئله را هم با دنیا بخواهد حل کند، اما فرق میکند حل کردن مسئله، رفتن پشت میز مذاکره، وقتی شما احساس قدرت میکنید یا احساس ضعف میکنید. آدم وقتی احساس قدرت میکند، یک‌جور

مذاکره میکند، وقتی احساس ضعف و احتیاج میکند، یک جور مذاکره میکند. اگر ساخت داخلی قدرت در کشور در همه‌ی زمینه‌ها از جمله و بخصوص در زمینه‌ی اقتصادی، ساخت مستحکمی باشد، همه‌ی مسائل را با طرفهای گوناگون میشود مذاکره کرد؛ انسان منتها از موضع قدرت مذاکره میکند، نه از موضع نیاز، نه از موضع احتیاج که زبان دشمن را دراز کند، دائم شرط و شروط بگذارد، دائم حرف بی‌ربط و مفت بزند؛ بنده علاج را در این میبینم. من میگویم - روز اوّل سال هم این را گفتم - همه بایستی همه‌ی همّتشان را در بخشهای مختلف و گوناگون برای مسئله‌ی تولید صرف کنند.

این البته لوازمی دارد؛ هم سرمایه‌گذار، هم کارگر، هم مصرف‌کننده، هم دستگاه‌های متولّی دولتی، همه وظایفی دارند؛ این کار، یک‌بُعدی نیست؛ همه بایست با هم [همکاری کنند]. اینکه میگوییم همدلی و هم‌زبانی مردم با دولت، معنایش این است؛ یعنی همه با هم همکاری کنند تا این سنگ بزرگ را بردارند، این صخره‌ی بزرگ را از سر راه حرکت کشور بردارند.

سرمایه‌گذار و کسانی که امکان دارند، بایستی سرمایه‌گذاری کنند. بنده می‌شناختم افرادی را که میتوانستند پولشان را ببرند در بخشهای پر درآمدی که غیر تولیدی است صرف کنند، نکردند؛ گفتند نمیکنیم؛ میخواهیم به کشور خدمت کنیم؛ آمدند در تولید سرمایه‌گذاری کردند، با سود کمتر، درآمد کمتر؛ برای خاطر اینکه فهمیدند کشور احتیاج دارد؛ خب، این عبادت است. سرمایه‌گذاری که فکر نیاز کشور را میکند و پول را نمیبرد در راه دلالی و کارهای پر درآمد و مضرّ برای کشور صرف کند و می‌آید صرف میکند در سرمایه‌گذاری، این کارش حسنه است، بنابراین سرمایه‌گذار نقش دارد.

کارگر درستکار نقش دارد. کارگری که سختی‌های کار را تحمل میکند - کار سخت است دیگر؛ کار جسمانی یکی از امور سخت در زندگی است - کارگری که عمر خود را، وقت خود را، نیروی خود را صرف میکند تا کار را تمیز از آب دریاورد، دارد عبادت میکند؛ این حسنه است. من مکرّر در این دیدارهای با شما عزیزان، این روایت را از قول پیغمبر اکرم نقل کرده‌ام که: رَحِمَ اللهُ إِمْرًا عَمِلَ عَمَلًا فَاتَّقَنَهُ؛ (۴) رحمت خدا بر آن آدمی که کاری را که انجام میدهد، محکم‌کاری میکند؛ چه در کار صنعتی، چه در کار کشاورزی، چه در مسائل گوناگون کارگری؛ وقتی کار

متقن و محکم کاری شد، محصول تمیز از آب درمی آید، محکم از آب درمی آید. این هم نقش کارگر. این هم میشود عبادت.

مصرف کننده‌ی بانصاف، مصرف کننده‌ی باوجدان هم میتواند همین جور به تولید کشور کمک کند؛ دنبال اسم و رسم نروند، دنبال برند نروند - این حرفی که حالا مرتب تکرار میکنند: برند، برند - دنبال مارک نروند؛ دنبال مصلحت بروند. مصلحت کشور، مصرف تولید داخلی است، کمک به کارگر ایرانی است. بعضی‌ها هستند حتی حاضرند به نفع کارگر هم شعار بدهند، رگ گردن را هم درشت کنند و شعار بدهند، اما در عمل به کارگر ایرانی لگد بزنند. لگد زدن به کارگر ایرانی این است که انسان جنس مصنوع این کارگر را مورد استفاده قرار ندهد و برود مشابه این را از خارج بگیرد؛ گاهی هم به قیمت‌های گران‌تر! ما در برخی از صنایع در کشورمان جزو پیشروان دنیاییم، [اما] در همان چیزها، میروند از بیرون چیزهایی را برمیدارند و به داخل می‌آورند. و این وظیفه‌ی همه است؛ از جمله وظیفه‌ی دولت. وزیر محترم کار اینجا حضور دارند؛ من خواهش میکنم در دولت مطرح کنید، اصرار کنید، پافشاری کنید که اشیائی که جزو مصارف دولتی است، مطلقاً از خارج نیاید. این یک قلم عمده است، یک قلم بزرگ است؛ چون دولت با دامنه‌ی وسیعی که دارد، مصرف کننده‌ی درجه یک است. نگویند که ما فلان چیز را میخواهیم، الان لازم داریم، تولید داخلی‌اش نیست، ناچاریم از بیرون بیاوریم. خب، شما مگر برنامه‌ریزی ندارید؟ شما که امروز احتیاج دارید، چرا امروز می‌گویید؟ میخواستید دو سال پیش بگویید تا تولید کننده‌ی داخلی فرصت داشته باشد برنامه‌ریزی کند، بسازد، امتحان کند، تجربه کند تا امروز دست شما برسد. اینها مسائل مهمی است؛ اینها مسائل کوچکی نیست. دولت تصمیم بگیرد در هیچ‌یک از چیزهایی که مصرف میکند، از قلم و کاغذ روی میز گرفته تا ساختمان‌سازی تا بقیه‌ی چیزها، هرآنچه در داخل قابل تولید است، خودش را از خارج ممنوع کند، بر خودش حرام کند. آسان‌گرایی و سهل‌گرایی - سهل‌گرایی آن روی خوب قضیه است - و خدای نکرده سوءاستفاده؛ جلوی اینها را بایستی مسئولین دولتی بگیرند. و ما این را هم تجربه کردیم، امتحان کردیم و یک جاهایی دیدیم. یک وقتی یک کاری انجام میگرفت - مال سالها پیش است - یک چیزی داشتند میساختند، بنده مسئولین آنجا را خواستم و به آنها گفتم که در این کاری که دارید میکنید، سعی کنید هیچ قلم خارجی به کار نبرید؛ آنها هم قول دادند،

مردانه هم عمل کردند. در آخر که ما گزارش گرفتیم و تحقیق کردیم، معلوم شد حدود ۹۸ درصد از مصالح اینجا را توانسته‌اند از داخل تهیه کنند؛ یکی دو درصد چیزهایی بوده که در داخل وجود نداشته است و از خارج آورده‌اند. خب، میشود این کارها را کرد. پس مصرف‌کننده هم یکی از ارکان تقویت و ترویج تولید داخلی است.

یکی دیگر از ارکان، دستگاه مبارزه‌ی با قاچاق است. مسئله‌ی مبارزه‌ی با قاچاق را این‌همه ما تأکید کردیم؛ دولتهای مختلف از سالها پیش همین‌طور مرتب آمده‌اند رفته‌اند؛ خب، این کار یک کاری است که باید تحقق پیدا کند و این هم ممکن است؛ نگویند نمیشود، کاملاً میشود؛ جلوی قاچاق را به‌طور قاطع بگیرند. بنده یک وقتی گفتم فقط سرِ مرز دنبال قاچاق نروید؛ میلیاردها دلار امروز در داخل کشور - که حالا من چون رقم دقیقش را مختلف میگویند، نمیتوانم معین بکنم که چقدر؛ اما رقمهای گزافی گفته میشود - دارد صرف جنس قاچاق میشود. قاچاق را از لب مرز و از پیش از مرز تا داخل مغازه دنبال کنید. این، یک قلم بسیار مهم است؛ یک کار بسیار مهم است. و آن کسانی که این کار را بکنند، آنها هم دارند مجاهدت میکنند، آنها هم دارند عبادت میکنند؛ این هم حسنه است.

یک رکن دیگر، دستگاه‌های متولی وارداتند. این دستگاه‌ها هم بایستی نگاه کنند. بعضی از چیزها هست که در اختیار دولت نیست؛ بخش خصوصی فعالیت میکند و چاره‌ای هم نیست، لکن دستگاه‌های دولتی میتوانند با نظارت هدایت کنند؛ کاری بکنند که مسئله‌ی واردات به تولید داخلی لطمه نزند.

یکی هم مسئله‌ی مسئولیت دستگاه‌های تبلیغی و رسانه‌ها است. رسانه‌ها هم همین‌جور؛ صداوسیما، دیگران، بایستی روی مسئله‌ی مصرف داخلی و تولید داخلی به معنای واقعی کلمه کار کنند؛ اینها تأثیر میگذارد.

یک مسئله مسئله‌ی ثبات در قوانین است که این به عهده‌ی مجلس است. مراقب باشند مدام قوانین مربوط به مسائل اقتصادی از جمله مسائل مربوط به کار را هرروز عوض و بدل نکنند که بشود آن کسانی که میخواهند برنامه‌ریزی کنند، برنامه‌ریزی کنند.

به هر حال متولیان فرهنگی کشور در نکوهش بیکاری و کم‌کاری و فرار از کار سخت، برای کار فرهنگی برنامه‌ریزی کنند. آقا جان! کار سخت را باید قبول کرد. اگر کار سخت را ما به خودمان تحمیل نکنیم، قبول نکنیم، به جایی نمیرسیم؛ فقط دنبال کار آسان که نمیشود رفت؛ باید انسان کار سخت را قبول کند؛ در هر جایی که هست. آن کسانی که توانستند در صنعت، در فناوری، در مسائل علمی به اوج برسند، کارهای سخت را بر خودشان تحمیل کردند. این فرهنگ‌سازی لازم دارد. اینکه فقط دنبال کارهای آسان باشیم، کار پیش نمیرود.

متولیان مبارزه‌ی با فساد هم در این زمینه نقش دارند. حالا اسم فساد زیاد آورده میشود. حرف زدن راجع به فساد که فایده‌ای ندارد؛ با «دزد دزد» گفتن، دزد از دزدی دست برنمی‌دارد؛ باید رفت، وارد شد. مسئولان کشور، روزنامه که نیستند که راجع به فساد حرف می‌زنند. بله، روزنامه راجع به فساد ممکن است حرف بزند، من و شما که مسئول هستیم باید اقدام کنیم؛ حرف دیگر چیست؟ وارد بشوید؛ [اگر] بلدیم اقدام کنیم، جلوی فساد را به معنای واقعی کلمه بگیریم.

اینها وظایف ما است؛ اینها وظایف بخشهای مختلف ما است. این علاج مشکل اقتصادی کشور است که مشکل اقتصادی کشور اگر بخواهد حل بشود، باید روی تولید متمرکز شد. همه به همین شکلی که عرض کردیم، مسئولیت دارند؛ البته بعضی مسئولیتها سنگین‌تر است، بعضی سبک‌تر است اما همه این‌جوری مسئولند. کلید حل مشکلات اقتصادی در لوزان و ژنو و نیویورک نیست؛ در داخل کشور است. همه تلاش کنند، همه همت کنند، ان‌شاءالله حل خواهد شد. ملت ایران و مسئولین کشور کارهای بزرگ‌تری را در طول این سالها انجام داده‌اند و شده است؛ مسئله‌ی تولید را هم میتوانند حل کنند. دولت کنونی هم بحمدالله مشغول کار و علاقه‌مند [است] و افراد مطلع در داخل دولت حضور دارند؛ تلاش کنند، کار کنند، دنبال کنند، ان‌شاءالله مشکلات را حل کنند.

البته جامعه‌ی کارگری ما حقاً و انصافاً جامعه‌ی نجیبی است. جامعه‌ی کارگری ما جامعه‌ی نجیبی است. بنده در جریان تلاشهایی که میشد و تحریکاتی که میخواست جامعه‌ی کارگری را از روز اول انقلاب، حتی از پیش از پیروزی قاطع انقلاب - در آن اوقات تظاهرات و هیاهوی

عجیب کشور در سال ۵۷ - در مقابل انقلاب قرار بدهد بودم، می‌شناختم، میدیدم؛ از نزدیک بعضی‌ها را بنده مشاهده کردم و دیدم. در طول سالهای متمادی هم همین جور بوده؛ در دوران ریاست‌جمهوری خودم و بعد از آن همیشه کسانی بودند که خواستند جامعه‌ی کارگری را در مقابل نظام اسلامی قرار بدهند [اما] جامعه‌ی کارگری کشور با استحکام تمام، با ثبات قدم، با نجابت، مشکلات را تحمل کرده است و ایستاده است؛ این خیلی ارزش دارد. مسئولین باید قدر این جامعه‌ی عظیم کارگری را بدانند که مشکلات را تحمل میکنند و کار میکنند. پاداش این نجابت این است که همه تلاش کنند ان‌شاءالله این مشکلات را برطرف کنند؛ خدای متعال هم یقیناً به کسانی که نیت خوب دارند و کار خوب میخواهند انجام بدهند و به سمت هدفهای خوب دارند حرکت میکنند کمک خواهد کرد.

امیدواریم خداوند متعال همه‌ی شما عزیزان را و کارگران عزیز را و مسئولان مختلف این بخش را مشمول لطف و رحمت خود قرار بدهد؛ شهدای جامعه‌ی کارگری را با پیغمبر محشور کند؛ و امام بزرگوار را که این راه را جلوی پای ما باز کردند، با پیغمبر محشور کند.

والسّلام علیکم و رحمة الله و برکاته